

Arrest

nr. 135 784 van 23 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U bent een 57-jarige boeddhist. U spreekt Tibetaans. U werd op 5 juli 1956 geboren in het dorp Sathop in de Gaye township in het district Peyul binnen de prefectuur Ganze in de provincie Kantse (Sichuan) in de Volksrepubliek China (VRC), waar u opgroeide en leefde tot uw veertiende levensjaar. U liep geen school. Uw vader heet C.. Hij zat 10 jaar in de gevangenis, omwille van zijn familieband met uw oom, die Chinese soldaten gedood had. Hij overleed aan zijn verwondingen ten gevolge van foltering. Uw moeder heet S.. Zij overleed door ziekte. U heeft een broer (S.), maar die is overleden door ziekte. Hij was getrouwd met T. D.. Met haar had hij een dochter die T. T. heet. Na de dood van uw broer in 1999, ontfermde u zich of T. D.. U vatte toen het plan op om Tibet te verlaten, vanwege de

Chinese repressie. Zo eisten de Chinezen dat u uw geloof in de Dalai Lama zou afzweren. U verkocht de bezittingen van uw familie, ging op pelgrimstocht naar Lhasa en trok hierna samen met T. D. en haar dochter via Nepal naar India. U kreeg er met haar drie kinderen: T. L., T. R., T. C.. Jullie vestigden zich tussen 1999 en 2004 in de stad Dharamsala in Tibet. Om het gezin te onderhouden verkochten jullie 'liping' en worst. In 2004 verhuisden jullie naar de stad Delhi. Jullie verkochten er rugzakken en schoenen. U woonde er tot uw vertrek naar Europa in 2013. Uw gezin woont er tot op de dag van vandaag nog.

U stelde dat u India wenste te verlaten in de hoop uw kinderen in het buitenland een betere toekomst te kunnen bieden. U bent bang dat u hen, omwille van discriminatie, geen stabiel leven met voldoende onderwijskansen zou kunnen bieden. Tevens hoopte u in Europa een internationaal paspoort te verkrijgen, waarmee u rechtsmatig uw geboorteland zou kunnen bezoeken.

U contacteerde een mensensmokkelaar om de reis naar Europa te faciliteren. Bij vertrek op de luchthaven eiste deze uw RC ('Registration Certificate for Tibetans') en uw IC ('Identity Certificate' of 'Yellowbook') op. In ruil kreeg u groen of blauwkleurig paspoort, onder de naam Golobai. U reisde ermee van Delhi naar de stad Bangkok in Thailand. U verbleef er een maand, waarna u een ander vals reisdocument kreeg, waarmee u van Thailand naar Italië gereisd bent. Daar geland, reisde u vervolgens per trein naar België, waar u op 23 mei 2013 aankwam en dezelfde dag asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende (originele, tenzij anders aangegeven) documenten neer: een lijst met de identiteitsgegevens van uw kinderen, een lijst met de identiteitsgegevens van uw vrouw, een lijst met uw eigen identiteitsgegevens, uw originele 'Greenbook' (Tibetaans identiteitsdocument), 2 kleurenfoto's in verband met uw leven in Tibet, twee attesten van het Reception Centre en een omslag waarmee deze documenten u zijn toegestuurd. Bij terugkeer naar Volksrepubliek China (VRC) vreest u vervolging vanwege de Chinese overheid. Bij terugkeer naar India vreest u ten gevolge van discriminatie geen stabiel leven te kunnen opbouwen voor uw kinderen

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw originele 'Greenbook' - Tibetaans identiteitsdocument) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. C. C., geboren op 5 juli 1956 geboren in het dorp Sathop in de Gaye township in het district Peyul binnen de prefectuur Ganze in de provincie Kantse (Chisuan) in de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS, p. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 2-4, p. 9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1999 naar India bent gevlucht (CGVS, p. 4). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India (CGVS, p. 7) en uw familiegeschiedenis omwille van uw oom en vader (CGVS, p. 9) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

In 1999 trok u met T. D. en haar dochter via Nepal naar India. U kreeg er met haar drie kinderen: T. L., T. R., T. C.. Jullie vestigden zich tussen 1999 en 2004 in de stad Dharamsala in Tibet. Om het gezin te onderhouden verkochten jullie 'liping' en worst. In 2004 verhuisden jullie naar de stad Delhi. Jullie verkochten er rugzakken en schoenen. U woonde er tot uw vertrek naar Europa in 2013. Uw gezin woont er tot op de dag van vandaag nog.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u India wenste te verlaten in de hoop uw kinderen in het buitenland een betere toekomst te kunnen bieden. U bent bang dat u hen, omwille van discriminatie, geen stabiel leven met voldoende onderwijskansen zou kunnen bieden. Tevens hoopte u in Europa een internationaal paspoort te verkrijgen, waarmee u rechtmatig uw geboorteland zou kunnen bezoeken (CGVS, p. 9-10).

U haalde echter geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. I

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 7).

U verklaarde dat u niet met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze voor vertrek op de luchthaven van Delhi moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 7). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

U stelde dat uw smokkelaar u voorzag van twee valse paspoorten, respectievelijk voor de trajecten Delhi-Bangkok en Bangkok-Italië (CGVS, p. 8). Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van twee valse paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers bijzonder onwetend over de gegevens in beide paspoorten (Paspoort traject Delhi-Bangkok: "Hij heeft me een groen of blauwkleurige paspoort gegeven. Hij zei dat ik niet meer info moest weten over het document, behalve de naam: Golobai." / Paspoort traject Bangkok-Italië: "Ze gaven me een ander paspoort, misschien een Thais. Ik weet het niet." - CGVS, p. 7-8). Gezien onderweg en zeker bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u amper informatie over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten te geven. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg (CGVS, p. 8).

Bovendien wekt het verbazing dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Italië zou gereisd hebben tegen de prijs van 1050000 Indische Rupees (ongeveer 12600 euro) (CGVS, p. 8), terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om India met uw eigen IC als internationaal reisdocument op legale wijze te verlaten, alsook om de nodige stappen te

ondernemen om uw terugreis te regelen. Vanzelfsprekend komt dit uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde (een lijst met de identiteitsgegevens van uw kinderen, een lijst met de identiteitsgegevens van uw vrouw, een lijst met uw eigen identiteitsgegevens, 2 kleurenfoto's in verband met uw leven in Tibet, twee attesten van het Reception Centre en een omslag waarmee deze documenten u zijn toegestuurd) illustreren uw identiteit, nationaliteit en uw levensloop – waaraan niet getwijfeld wordt of zijn irrelevant in het kader van uw asioldossier. Deze stukken zijn dan ook niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 48/5 § 4, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de "uitdrukkelijke motiveringswet" alsook in artikel 62 van de vreemdelingenwet, evenals tot slot het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn verweernota een document met objectieve informatie: "COI Focus: India-Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" d.d. 9 september 2013.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p. 6 en 7). Verzoeker verklaart zijn IC in India evenwel afgegeven te hebben aan een smokkelaar. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. In zoverre verzoeker verwijst naar een bepaald citaat in een Australisch vonnis, merkt de Raad op hij geen enkel zicht krijgt op de bron waarop de Australische rechter zich steunt. Dit gegeven kan dan ook geen afbreuk doen aan de recente informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, die daarentegen steunt op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker tenslotte opmerkt dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen van het consulaat een terugkeervisum zullen krijgen, gezien dit tot de discretionaire bevoegdheid van de Indiase overheid behoort, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal zelf blijkt dat wie India zonder IC heeft verlaten in principe niet meer gerechtigd is om zijn RC-status terug op te nemen. Verzoeker meent verder dat India niet over een specifieke wetgeving beschikt betreffende de asielprocedure en de vluchtelingenstatus, waardoor hij geen waarborg heeft dat hij zijn verblijfsrecht zal kunnen behouden. Verzoeker wijst er tot slot op dat de Tibetanen in India, luidens een rapport van het BCHV, *"in de praktijk een ernstig risico op refolement lopen"* terwijl er evenmin wettelijke waarborgen tegen refolement bestaan.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat Tibetanen die lange tijd in het buitenland verbleven hebben hun RC opnieuw op kunnen nemen. Daartoe moeten zij bepaalde administratieve formaliteiten vervullen, namelijk zich wenden tot het Indiase politiekantoor van hun vroegere woonplaats en daar een nieuwe aanbevelingsbrief van de CTA voorleggen, hetgeen een formaliteit betreft. Dezelfde informatie vermeldt nog dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India geen wettelijke garanties kent tegen refolement, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal daarentegen dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, wel degelijk bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refolement. India erkende in 1966 al het non-refolementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refolement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refolement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase

autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft om in België betere toekomstkansen en onderwijskansen te verzekeren voor zijn kinderen, evenals om een internationaal paspoort te verwerven dat hem opnieuw de toegang zou verschaffen tot zijn geboorteland. De commissaris-generaal merkte in zijn bestreden beslissing terecht op dat uit deze motieven niet blijkt dat verzoeker in zijn land van eerste asiel een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze conclusie te betwisten, noch brengt hij in zijn verzoekschrift enig ander element aan dat op een dergelijke vrees of risico zou kunnen wijzen.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER